

Joan Fuster i la música

No escoltem la música, a penes la sentim”, havia escrit Joan Fuster a les pàgines d'un setmanari que va durar el mateix que uns glaçons en un gin-tònic. Ho recordaran els lectors de *Sagitari*, la millor obra del columnista valencià. Joan Fuster escrivia sobre l'alarmant saturació de música. Als supermercats (qui tria la música al Mercadona? N'hi hauria per penjar-lo!), a les consultes dels dentistes (sempre rodant la mateixa selecció de música clàssic) i als pavellons de bàsquet (amb aquelles explosions de vitalitat tan bestial que l'esport provoca), al metro, a les botigues de moda, als carrers, a tot arreu.

Fuster encara s'havia quedat curt: els nous trucs electrònics en forma rodona de DVD als automòbils han esbombat una nova forma de música dita màquina, ideal per als timpans fortíssims de certs joves de les àrees urbanes. Semblantment ràdios, ordinadors, aparells musicals cada cop més potents amb la seua varietat de formes i receptes han donat una tal embranzida a la música que aquella pàgina

innocent del savi Joan Fuster, que està en el cel dels poetes renegats amb la cigarreta als llavis i el got de whisky a les mans, ha quedat com una nota costumista dels anys vuitanta.

En efecte, comparant-ho amb l'eixutesa dels primers anys setanta, a hores d'ara és astoradora la varietat de músiques, de ritmes, d'estils i de llengües a les quals pot accedir un ciutadà normal. El mòdic casset adolescent —que encara havíem de comprar a Andorra i treure de contraban de qualsevol país fronterer, fins i tot del Marroc— ha quedat convertit en una andròmina petita i escassa, comparant-la amb els reproductors de mp3, els programes d'ordinadors, les baixades d'internet i les còpies pirates.

Jo no enfocaré aquesta democratització de la música d'una forma pessimista com Fuster havia enfocat fa anys. Per mi, i per a molts, els aparells de música als automòbils (i a les cases) han estat formes d'escoltar músiques de totes les èpoques i de tots els estils a

l'abast (també les velles cançons de Pink Floyd o Gato Pérez que només sentíem en festes o en colla). L'automòbil ha permès, a més, escoltar infinitat de vegades unes cançons, himnes o simfonies que prenen un relleu sonor diferent segons l'època del dia, la llum natural, els paisatges i l'humor del conductor. Cada cotxe ha esdevingut un minúscul auditori de vegades d'una perfecció sublim. He de dir que la música —l'esquinçada i trista, però també la ballable i *pachanguera*— m'ha salvat la vida, metafòricament parlant, és clar. En el meu cas, a diferència de Joan Fuster només enyoro poder tocar un saxòfon. És un somni que, probablement, mai no duré a terme. La vida és bonica però complicada. De somnis, les golfes en són plenes.

Andreu Loncà

Andreu Loncà

“Joan Fuster assegurava que no escoltem la música, només la sentim”